

Entrevista a José Montilla, publicada al diari AVUI de diumenge dia 9 de juliol de 2006

"No em canviaré el DNI per ser candidat a la Generalitat"

ALIANCES · "El Pacte del Tinell amb les mateixes persones i el mateix contingut és irrepetible"

LLISTES · "No reeditaré la coalició amb Ciutadans pel Canvi tal com funciona actualment"

ESTRATÈGIA · "No penso que hi hagi un electorat vedat per al PSC"

Per Pere Martí i Mayka Fernández

Montilla serà proclamat oficialment candidat del PSC a la presidència de la Generalitat pel consell nacional del seu partit dissabte que ve. En aquesta entrevista sosté que es presenta a les eleccions per anar a totes.

L'executiva del PSC el va proposar per unanimitat. Maragall, però, ha lamentat que no se sotmetés a eleccions primàries.

La seva intervenció va ser, segurament, per aclarir malentesos, no per qüestionar el procés. És el mateix procés que es va fer quan Maragall va ser nomenat candidat fa tres anys. Hi ha una proposta de l'executiva, s'ha obert un període perquè altres també puguin optar-hi amb el suport mínim del 10 per cent dels afiliats o el 15 per cent de membres del consell nacional. Si hi ha més d'un aspirant, farem primàries. Amb només un candidat, també, és veritat, es poden convocar primàries. Ja ho vam fer una vegada quan quedava més de mig any per a les eleccions catalanes. Formava part de la precampanya. Amb unes eleccions anticipades i amb l'agost pel mig no té gaire sentit fer-les ara si hi ha un sol candidat.

Com va convèncer Maragall perquè no es tornés a presentar?

Jo no el vaig convèncer.

Ho va fer Zapatero o Narcís Serra?

En absolut. Va ser ell el que va expressar dubtes sobre la seva candidatura ja fa mesos. Ningú el qüestionava. A l'executiva va dir que fer un canvi d'aquestes

característiques té un cost, però que més cost tenia no fer-lo. Per tant, és una decisió personal. Per la meua part, li vaig dir que no seria mai candidat contra el president de la Generalitat.

A què es referia Maragall quan parlava dels costos de no fer el relleu, a un risc de perdre les eleccions, a un desgast de la fórmula del tripartit, de la seva persona?

Té a veure amb un conjunt de factors. El recorregut del govern presidit per Pasqual Maragall ha estat ple d'accidents, alguns segurament provocats pels nostres errors, altres clarament atribuïbles als nostres socis, i d'altres, magnificats pel PP i el seu aparell mediàtic. Estem davant unes eleccions que s'anticipen, no d'una legislatura que s'acaba en el termini previst, d'un govern en minoria que no té el suport parlamentari. No és un tema menor i suposo que també ha pesat en el president de la Generalitat a l'hora de prendre una decisió.

Quin paper li reserva al president de la Generalitat i del partit?

El que vulgui desenvolupar i en aquest camí tindrà el meu suport.

¿Es farà acompanyar per ell en molts actes a la campanya?

Aquestes coses les farem amb naturalitat. No tindria sentit que anéssim de bracet. La gent no entendria tampoc que ens evitéssim. Jo espero en la campanya un Pasqual donant suport a un projecte socialista per a la Generalitat, i no tinc cap dubte que el tindrem.

El seu partit el presenta com un gestor de reconeguda solvència, ¿per desmarcar-se de l'etapa de Maragall?

No, per contraposar l'etapa de Mas i la pròpia figura d'en Mas. El candidat de CiU només va ser conseller en cap perquè era candidat. I va ser l'època del pacte amb el PP, del PHN, dels pactes de finançament clarament insuficients, de declaracions desafortunades com les de competir sota la bandera d'Andorra, o d'una gestió ineficaç quan les nevades, etc. Això volem dir. Mas no es caracteritza per ser un bon gestor. Ara cal gestionar el nou Estatut i cal una persona i un projecte capaços de gestionar bé. És una nova etapa i un nou cicle. Elements centrals del nostre discurs fa tres anys ara no hi seran. L'Estatut està

aprovat. El que caldrà és desenvolupar-lo. S'haurà de fer política, però la política comporta gestió. No em considero exclusivament un gestor, però m'agrada fer les coses bé. Cal treballar més, cal escoltar més i cal més seny a l'hora de prendre decisions.

Què no repetiria del tripartit?

S'han comès uns quants errors, alguns d'ells, segurament, inevitables perquè a Catalunya, i a Espanya, no hi ha cultura de governs de coalició. I alguns partits tampoc tenien cultura de govern, partits de base molt assembleària, que han provocat problemes de darrera hora. Amb això no vull dir que ERC sigui l'únic culpable del fracàs del tripartit. Esquerra va fer una aposta per l'alternança a Catalunya i això és positiu després de 23 anys d'un govern de CiU i van tenir una actitud de generositat, alguns d'ells, com la de Carod després de Perpinyà. Però les circumstàncies són absolutament irrepetibles.

Per tant, no hi haurà un altre Tinell

El Tinell amb el mateix contingut, les bases, les persones, és evident que és irrepetible. A més a més, les condicions polítiques són unes altres. Per exemple, ja tenim Estatut i ara cal desenvolupar-lo amb complicitats amb el govern d'Espanya, però amb seny i fermesa des de Catalunya. Hem de fugir de la confrontació gratuïta i identitària, i hem d'apostar per la gent.

¿Descarta pactar amb ERC la propera legislatura?

El que aspirem és a obtenir el millor resultat possible. I, si és possible, no haver de pactar amb ningú. Altres formacions faran la mateixa aposta. Si hem de pactar amb algú, amb qui sigui més fàcil des del punt de vista de coincidències programàtiques i de garantir un govern estable, amb rigor i serietat.

¿Un govern estable amb un executiu en minoria i suport extern o un govern de coalició?

Depèn. Jordi Pujol va tenir governs estables sense tenir majoria i sense fer governs de coalició. CiU no ha practicat l'equidistància. Quan pot fer majoria amb el PP, la fa.

Alhora de fer pactes, ¿es pot governar amb un partit que ha demanat el vot en contra de l'Estatut al referèndum?

No sé què proposarà ERC ni la reflexió que farà després del greu error que han comès al referèndum. Quan vegi el programa de la resta de formacions li diré amb qui hi ha més coincidència respecte al que cal fer i al que digui el nostre programa.

¿Preveu dificultats en el desplegament de l'Estatut?

Amb un govern receptiu, s'obre un procés que no és fàcil. Tot i que ara estan les coses més precisades, s'han de fer les lleis. Algunes al Parlament, d'altres des del Congrés. No és fàcil però cal teixir complicitats amb el govern central. Cal que la gent vegi clarament els avantatges de l'Estatut, i això ho veurà quan s'apliquin els temes que li afecten la seva vida quotidiana.

Quin electorat vol mobilitzar?

Tot. Qui pensi que farem un discurs exclusiu dedicat a reduir l'abstencionisme al cinturó s'equivoca. Això són mites, anàlisis superficials, tòpics. Hem d'anar a totes. No pensem que hi hagi un electorat que ens estigui vedat. Fins al dia de les eleccions mirarem de convèncer la ciutadania sobre el que representem. Som la millor garantia per governar Catalunya en aquesta etapa, perquè el projecte socialista és el partit que millor representa la societat catalana, tant socialment com territorialment.

No hi ha un electorat vedat, però sí que hi ha un abstencionisme diferencial en funció dels comicis.

Això és una veritat a mitges. Hi ha menys participació d'un determinat votant i en uns territoris a les eleccions catalanes que a les generals. Però també l'abstenció és molt diferent als comicis locals. S'assembla més a la participació a les catalanes. I no obstant, les guanyem. El comportament és asimètric en funció de la convocatòria. Hem de fer esforços, d'una banda, per incrementar la participació i, d'una altra, perquè aquesta participació es tradueixi en més suport cap a la nostra opció. Però dit això, que també farem la resta, anirem a totes. No pensem que hi ha terrenys d'altres i que no cal fer res. Farem un discurs destinat al conjunt del país.

Quines diferències hi ha entre el discurs del líder de CiU, Artur Mas, i el de vostè per engrescar el votant més nacionalista?

Ja es veurà al llarg de la campanya. El discurs de CiU ja és conegut, han governat Catalunya durant 23 anys i han pactat amb el PP contra els interessos de la majoria de catalans. I no tinc dubte que ho tornaran a fer si els necessiten per governar. En el nostre cas, hem viscut una etapa complexa, però sense aquest govern no hi hauria Estatut i no s'haurien desenvolupat lleis d'un clar contingut social. Ara estem en l'inici d'un nou cicle. El nostre projecte és socialista i catalanista. No hi haurà un trencament amb el que ha estat el projecte del PSC des de la seva fundació, però hi haurà propostes noves.

És la primera vegada que es presenta com a candidat a la presidència de la Generalitat una persona no nascuda a Catalunya. La seva presentació com a candidat ha descol·locat algunes estratègies.

No sé si els ha descol·locat. Haver nascut fora no és un tema rellevant. Sempre he estat molt d'acord amb l'afirmació del president Tarradellas i del president Pujol que català és tothom que viu i treballa a Catalunya i a més a més té vocació de ser-ho. Jo sóc fill d'un poble d'Andalusia i ciutadà de Catalunya. Estic compromès de cap a peus amb un projecte polític: el catalanisme d'esquerres. A més a més, ara la gent no et pregunta d'on vénis, sinó que vol saber on vas, amb qui vols anar i què vols fer.

Tothom diu que d'això no en parlarà en campanya, però en canvi tothom s'apunta a recordar els seus orígens. Duran reclama els seus orígens d'Alcampell...

Això demostra el que és Catalunya. A mi no m'importa que em recordin els meus. No intentaré amagar res ni em canviaré el DNI per ser candidat.

CiU el presenta a vostè com una persona més vinculada al PSOE que Maragall, com si tingués més disciplina cap a Ferraz. Recorden que és membre l'executiva federal...

Si, en sóc membre, i Maragall del comitè federal. És normal, som un partit federat. Obiols era candidat i membre de l'executiva del PSOE i ho va ser també

Narcís Serra. Els dirigents d'aquest partit han estat membres de la direcció del PSOE, mantenint la seva independència com a dirigents del PSC. És la vella cançó de sempre. Si aquests són els arguments que tenen contra mi estaré molt tranquil. Són els arguments de sempre. D'una banda critiquen això i després són els primers a intentar fer-se fotos amb Zapatero. Saben que el PSC és un partit catalanista, progressista i socialista. I saben que les decisions les pren a Catalunya. I ho saben de primera mà.

També hi ha la qüestió de la sociovergència i que Mas i Zapatero havien pactat una hipotètica cohabitació al Parlament de Catalunya entre el PSC i CiU.

Això no és així. Els pactes que hagi de fer el PSC els decidirà el PSC, ni Ferraz ni la Moncloa. I tots els partits catalans saben que això és així.

¿Li fa por una fuga de vots cap a Ciutadans de Catalunya?

En absolut. No em preocupa.

¿Pensa reeditar la coalició amb Ciutadans pel Canvi?

En les mateixes condicions no. No hi ha el mateix candidat, una part de les persones que han liderat Ciutadans no es poden tornar a presentar d'acord amb les seves normes internes. Dit això, hi ha persones d'una gran vàlua amb les quals compto, amb aquestes i amb d'altres que no necessàriament estan a Ciutadans i que poden fer aportacions importants al projecte que representem.

Quin ha de ser el perfil per al número dos de la seva candidatura?

No estic pensant en el número dos perquè encara no sóc formalment el número u. No és el moment de parlar d'això.